

З Першамай, сябры!

ПРАЛЕТАРЫП УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

Літаратура і мастацтва

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР

№ 35 (1672) | Аўторак, 1 мая 1962 года | Цана 4 кап.

НА ВУЛІЦЫ — першамайскія сцягі. На вуліцы — ззяючыя твары маладых і маладыя ўсмешкі старэйшых. Першамай — святая вясынь і маладосці. Сонечныя праменні сьвіта асбліва ласкава і жаданія, неба — бяздоннае і чыстае, зямля пад ім — прыхарошана.

Няма чалавека, які б не адчуў прыліў сіль і бадзёрсці, глядзячы на гэтае вясновае абнаўленне. Няма чалавека, чыя б сэрца солідка не зашчымеала ад пшачотнага блакіту праласак і свежай зеляніны, што ажыццяўляюць сьвіта чырвань святочных транспарантаў.

Такое ж бурлівае вясновае абнаўленне ва ўсім нашым жыцці. Сьвета яго подых асбліва шырока і жываторны. Вялічныя перспектывы адкрыты перад намі XXII з'ездам партыі і прынятай ім Праграмай КПСС.

Апошняя сесія Вярхоўнага Савета СССР зацвердзіла хвалеючае рашэнне аб выпрацоўцы праекта новай Канстытуцыі СССР — Канстытуцыі, што адлюструе новы этап у развіцці савецкага грамадства і дзяржавы, узнімае на лічб больш высокі ўзровень сацыялістычнага дэмакратычнага падрыхтоўчы ўмоў для пераходу да грамадскага камуністычнага самакіравання.

Прадвесне камунізму ідзе па савецкай зямлі. Прадвесне грамадства, аб якім спрадвеку марыла чалавечтва, — грамадства Міру, Працы, Свабоды, Роўнасці, Брацтва і Шчасця ўсіх народаў.

Дзевяць літаратуры і мастацтва! — заклікае Цэнтральны Камітэт КПСС. — Ярэч адлюстроўвае ў сваіх творах веліч і прыгажосць гераічных спраў савецкага чалавека! Змагайся за высокую ідэянасць твораў і мастацкае майстэрства, за цесную, непарыўную сувязь літаратуры і мастацтва з жыццём народа, з задачамі камуністычнага будаўніцтва!

З жыццём народа, з задачамі камуністычнага будаўніцтва... Што можа быць больш пачаснае для пісьменніка, артыста, музыканта, мастака, чым сэрцам і талентам сваім адгукнуцца на гэты баявы заклік партыі! Што можа быць большым шчасцем, чым усведамленне, што творчасць сваю ты памагаш духоўнаму фарміраванню пакалення, якое пабудуе камунізм, якое будзе жыць пры камунізме!

Кожнае свята — гэта агляд перамог і дасягненняў народа. Як жа і нам, працаўнікам беларускай літаратуры і мастацтва, не азірнуцца з гонарам на поспехі, якімі сустрэлі мы сьветлі Першамай. Мы шыра радземся ішчэ аднаму сведчанню найшырэйшага прызнання беларускага мастацтва-

га слова — прысуджэнню Ленінскай прэміі народнаму паэту Беларусі Петруся Броўку. Мы яскрава бачым, як наогул з дня на дзень расце папулярнасць беларускай паэзіі, прозы, драматургіі, беларускага тэатра, вывучэннага мастацтва, музыкі. Мы вітаем бурны прыход маладых сіл ва ўсе жанры беларускай літаратуры, ва ўсе галіны беларускага мастацтва. У Першамай, святая маладосці, гэты факт асбліва прыемна адзначаць.

Але выйдзем на вуліцу, станем у першамайскія калоны. Паглядзім на людзей, якія крочаць пад святочнымі сцягамі. Паклаўшы руку на сэрца адкажам: ці ўслівілі мы ў сваіх творах савецкага чалавека, нашага цудоўнага сучасніка так, як ён таго варты? Ці ўзняліся ў сваім майстэрстве настолькі, каб стварыць паўнакроўны вобраз героя нашага часу? Безумоўна, ён вельмі складаны, гэты герой — савецкі че-

СОНЦА НАД ЗЯМЛЁЙ І Ў СЭРЦАХ

лавец шасцідзiesiąтых гадоў дваццатага стагоддзя. Чалавек, які заваўвае космас і ў той жа час па-дацічачаму радуецца пухлятым пупышкам вясновага вербалозу. Чалавек, якога хвалюе і раскрытае таямніца атама, і добры верш у новым часопісе. Чалавек, здольны на высокі подзвіг, на найльгбейшыя пачуцці, на самаахвярнасць, і ў той жа час надзвычай скупы на дэклапарыйнае выяўленне ўсіх гэтых здольнасцей.

Так, ён часам крыху іншы абліччам і характарам, чым былі яго дзед і бацька, — гэты славны чалавек, герой нашага часу. Але ўсе мы сведкі таго, што ён — найцудоўнейшы прадаўжальнік развалючых традыцый мінулага, выдатны патрыёт, магутны ператваральнік. Няльгіка стварыць яго вобраз у кнізе, кінафільме, спектаклі. Але каму ж гэта і зрабіць, як не нам, сябрам яго і сучаснікам! На беларускай зямлі Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў сказаў хвалеючыя словы, поўныя давер'я і павагі да савецкай літаратуры і мастацтва:

«Думаю, што пісьменнікі знойдуць падыходзячыя словы і вобразы, неабходныя фарбы, каб перадаць не толькі цяперашняе пакаленню савецкіх людзей, але і расказаць нашым нашчадкам аб тым, як у гераічныя гады барацьбы за камунізм працавалі рабочыя, сяляне, інтэлігенцыя, з якімі энтузіязмам народы ўсіх брацічх рэспублік Савецкага Саюза ўзводзілі светлы будынак камунізму».

Сонца Першамай ўсё вышэй і вышэй над

Дзень добры, май!
Твой подых жыватворны
Я чую зноў.

Не ведаючы меж,
Ідзеш ты,
свежы,
малады,
задорны,

Ідзеш і промні светлыя нясеш.
Сыпнеш іх шчодро —
зацвітаюць вішні,

Яшчэ сыпнеш —
зазелянее луг.

А вунь у поле хлеларобы выйшлі,

І зіхаціць на сонцы востры плуг.
І ў кожным сэрцы,
маладым і чутым,

Яшчэ мацней жаданне закіпіць —
Пайсці ў нагу з жывым маёвым гулам,
Смяяцца, весяліцца і любіць.
А на зямлі ёсць радасцей багата.

А больш за ўсё
іх ведае мой край.
Дзень добры,
наша сонечнае свята!

Дзень добры,
наш вясель Першамай!
Анатоль ВЯРЦІНСКІ.

Тячэ паверхай радасці

У гордзе вырас новы дом — лічэ адзін спрыт соцыялістычнай думай наша прыгажуня Мінска. І ўсё ж кожны з іх — ці то ў мікрараёнах па вуліцы Волгаградскай, ці ў мікрараёне Розы Люксембург, ці дзённебудзь у іншым месцы — кожны з іх радуе: у ім будзе жыць наш чалавек.

Дом, аб якім пойдзе тут гутарка, выраў у новым мікрараёне. Наперадзі сьвета ён атрымаў свой адрас: Кахоўскага, 66...

І вось мы стаім перад ім. Праменні прыгажуня вясновага сонца падаюць на бялічкі сцяны, зіхаціць у шыбах содзень, а мо і тысячы воннаў.

Так і хочацца сказаць яму: — Добры дзень, новы дом! Добры дзень, людзі новага дома! Хто вы? Як пачуваецца сёбе тут, дзе будзеце жыць, працаваць, дзе будзеце падаць сварыцца і мірыцца, дзе будзеце хазаць і нараджаць дзяцей? Восемдзесят кватэр, чатыры пад'езды, у кожнай заісці!

Да першага падыходзіць машына. Прыехала ішчэ адна сям'я. Знаёміся. Сябродзітанні доманіраўніта № 2 Ленінскага раёна Канстанцін Антонавіч Штанок. Сям'я — чатыры чалавекі: жонка Ніна Юльянаўна, плячменніца Людэ Мілішэвіч, шэсьціна-загатоўшчыца абутковай фабрыкі імя Калініна і сын — сямікласнік Валерык. Усе крыху ўзрушаныя, крыху, нават мо залішне, мітуслівыя. Выгружаюць стол, буфет, ложак. Гаспадар усміхаецца:

Неяк няёмка браць з сабой у новую кватэру старыя рэчы. Вось і вырашылі прыдаць... Ніна ж Юльянаўна з жаночай шыраўнасцю расказвае: — Ведасце, столькі перад святкам наваеселляў, што дастаць патрэбную рэч не так і лёгка. Сталом і буфетам заававалена, а васьмі лужак... Хацелася б купіць драўляны... — Ну-ну, не тэба, — спыняе я Канстанцін Антонавіч, — нааошта

зараз аб гэтым? Кватэра (мы ў траціі) спадабалася нам дужа. Светлая, прасторная... Жыві ды і толькі. Так што рады мы ўсё. А з радасцю і жыць лягчай, і веселей. Мы не сталі перашнаджаць ім уладноўвацца і падліся на другі паверх.

Цудоўны і радасны, як іскі, ідзе на зямлі Першмай. І справа, вядома ж, не ў тых яркіх фарбах, якімі расквечаны плошчы і вуліцы нашых святковых гарадоў і вёсак, хоць праўда, і яны нямаюць спрыяюць добрай настрою. І нават — не ў вясняной красе, сагрэтай шчодрым сонцам. Сутнасць справы ў іншым.

Дваццаць другі з'езд Камуністычнай партыі даў нам Праграму, на якой мы ажыццявілі найвялічэйшы подвиг чалавечства — будзем камунізм. Найглыбейшы сэнс гэтага подвигу, які аб'ядноўвае нашы патэнцы і волю, запальвае нашы сэрцы, многі нашы рады ў барацьбе, заклікаюцца ў наступным: «Усё ў імя чалавека, усё на карысць чалавека».

Камунізм — наша светлазорная будучыня. Ён перастае ўжо быць для нас, савецкіх людзей, толькі запаветнай марай. Які ранішніе сонца кідае на зямлю свае першыя промні, так і наша пудуноўная ява запальвае дзівоўны агні, якія і вабяць, і клічуць, і натхняюць.

Так, наша будучыня ствараецца сёння. Каб можна было акінуць позірк усю Савецкую Айчыну, якой бы невыказнай прыгожасцю адкрылася перад нашым зрокам карціна! На жаль, прырода абмежавала наш зрок. Затое яна надзяляла нас вялікай слай уяўлення, дала нам крылы мары.

Па ўсёй нашай Радзіме — ад Беларэжы да Курыл, ад Арктыкі да Ленкарані — кроць камунізм. Скарыўшыся волі чалавека-будуўніка, пачала працаваць на яго нубумслыя Ангара. У Казахстане на Сакалоўска-Сарбайскіх рудніках, дзе ляжаць незлічоныя скарбы, чалавек пачаў браць шчодрыя дары прыроды.

Але не будзем вандраваць далёка. Давяйце праслухаем да кроку камунізма ў нас, на Беларусі, падзіўмаем на агні, якія ён пазнаваў тут і там, уявім сабе святло будучыні, якая так вабяць да сябе нашы сэрцы.

...Пад крылом самалёта — Полацк, старажытнейшы з гарадоў зямлі Беларускай. Ад аэрапорта сорак-пяцьдзесят мінут яздзі на аўтобусе, і перад вамі — грандыёзная новабудуўля — Беларускае нафтаперагоннікі. Калі вы ехалі аўтобусам, вам, напэўна, кінуліся ў вочы старыя, як свет, назвы мадэльных вёсак: Падкасельцы, Пляскы... Рэшткі далёкага мінулага. Малады, белакаменны горад над Заходняй Дзвіной раптам вырас, нібы па загаду якога магутнага ча-

С. GERUS. Старшыня нагаса імя XVI парт'езда Пухавіцкага раёна Т. Жыгалька. Лінгравора.

Загад Міністра абароны СССР

1 мая 1962 г. Таварышы салдаты і матросы, сержанты і старшыні! Таварышы афіцэры, генералы і адміралы!

Сёння савецкі народ і яго Узброеныя Сілы святкуюць Першае мая — дзень міжнароднай салідарнасці працоўных, дзень адзінства і братства рабочых усіх краін. У гэтым годзе першамайское свята адзначаецца ў абстаноўцы магутнага ўздыму працоўнага энтузіязму і теорыі ініцыятывы савецкіх людзей, якія разгарнулі гераічную барацьбу за ажыццяўленне вялікай праграмы будаўніцтва камунізма.

Працоўныя нашай краіны, кіруючыся Камуністычнай партыяй, поўны непахіснай рашучасці азнамяваюць першы год пасля гістарычнага XXII з'езда КПСС новымі поспехамі ў развіцці прамысловасці, навукі і культуры, у забеспячэнні магутнага ўздыму сельскагаспадарчай вытворчасці на аснове рашэнняў савецкага Пленума ЦК КПСС.

Камуністычная партыя і Савецкі ўрад, выказаючы інтарэсы і спадзяванні народаў, робяць усё для таго, каб забяспечыць трывалы і справядлівы мір ва ўсім свеце. Савецкі Саюз з неабходнай энергіяй дабавае ўсеагульнага і поўнага разабрэння, прадукцыйнага новай сусветнай вайны.

Цяжка і паслядоўна праводзячы лінію міралоўнага пакты, Савецкі ўрад улічвае нарастаючую ваенную небяспеку з боку агрэсіўнага імперыялістычнага дзяржавы.

Міжнародная рэакцыя на чале з імперыялістамі ЗША узмацняе збройныя арганізацыі ваеннай прамакцыі, стварае небяспечныя ачагі напружанасці ў Заходняй Еўропе, Лацінскай Амерыцы і Паўднёва-Усходняй Азіі, выношае планы раптоўнага ракетна-ядзернага нападу на СССР і іншыя краіны сацыялізма. Наперак

№ 99 г. Масква

ясна выказанай волі ўсяго міралоўнага чалавечства, ЗША аднавілі ядзерныя выпрабаванні ў атмасферы.

У ітарэсах беспэкі сацыялістычнай Айчыны і захавання міру на зямлі Камуністычная партыя і Савецкі ўрад прымаюць усё неабходныя меры для ўмацавання абароннай магутнасці краіны і аснашчэння арміі і флоту найвышэйшай боевай тэхнікай і зброяй. Савецкія Узброеныя Сілы пільна стаяць на варце стваральнай працы нашага народа і заўсёды гатовы даць скурушальны адпор агрэсару, калі ён паспрабуе зрабіць напад на нашу Радзіму і іншыя краіны сацыялістычнага садружжыя.

Таварышы салдаты і матросы, сержанты і старшыні, афіцэры, генералы! Вялікую вагу з міжнароднымі святам працоўных — днём Першага мая і жадою далейшых поспехаў ва ўдасканаленні боевага майстэрства, умацавання войскаў дысцыпліны, павышэння пільнасці і боегатоўнасці войск.

У азнаменаванне свята загадаю: Сёння, 1 Мая, зрабіць салют у сталіцы нашай Радзімы — Маскве, у сталіцах саюзных рэспублік, а таксама ў гарадах-героях: Ленінградзе, Волгаградзе, Севастопалі і Адэсе — дваццаціцю артылерыйскімі залпамі.

Няхай жыве наша любімая Радзіма — Саюз Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік! Няхай жыве вялікі савецкі народ і яго доблесныя Узброеныя Сілы!

Слава Камуністычнай партыі Савецкага Саюза — натхніцелю і арганізатару ўсіх перамоў савецкага народа! Міністр абароны СССР Маршал Савецкага Саюза Р. МАЛІНУСКИ.

СВЕТЛОЗОРНАЙ БУДУЧЫНІ КРОКІ

Васіль ДАНИЛЕВІЧ

За імі — будуўнікі, следам — шахцёры. І пачалося такое, што людзі дзівіліся даюцца.

А сёння? Горад стаіць — Салігорск! Шырокія вуліцы. Шматпавярховыя дамы. Ія траўраў маладыя прысады. Надварчоркам над напрамі зарапоцця зоркі.

— Ідзе на-гара соль? — Ідзе! Ураджай у калгасах Беларусі будзе «замешаны» на добрым угнаенні.

Не за гарамі той час, калі дабраторная соль зямлі магутным патокам пойдзе на калгасныя палі краіны. І яшчэ больш шырока разальцеца залата хваля збожжыны. І яшчэ багацейшымі стануць сталы ў нашых людзей, і яшчэ прыгажэй загучыць радасная песня аб слаўных справах і светлым жыцці народа-творцы.

Ператвараецца зямля. Маяюцца назвы мясцін. І мы так ужо звыкліся з гэтым, што нават і не заўважаем, як з памяці нашай знікае старое. На самай справе. Скажыце, хто цяпер не ведае аб тым, што ў рэспубліцы, бліжэй на поўдзень ад Салігорска, расце яшчэ адзін новы горад, з назвай крынічнай чысціні — Светлагорск? Ведаюць усё і пра тое, што недалёка ад яго будуюцца карпусы завода ітучнага валакна — аднаго з гігантаў вялікай савецкай хіміі. Ну, а што такое Шацілкі?

— Шацілкі, Шацілкі... Дык гэты ж, напэўна, і ёсць тая мясціна... Правільна! Тая, дзе красуецца цяпер — Светлагорск!

Упоравень з тэмпам новабудуўля ідуць і дзеючыя нашы прадпрыемствы. З Беларускага і Мінскага аўтазаводаў адраўляюцца ў далёкія рэйсы па краіне аўтамашыны: ідуць выпрабаваныя новыя марак грузавікоў. Слава пра трактары «Беларусь» грывіць у сарана краінах свету. Але трактаразаводчы не задавальваюцца гэтым. Яны працуюць над новымі мадэлямі машын, яшчэ больш эканамічных і прыгожых. Натхнёна творыць станкабудуўнікі.

Тэмпам... Быў час, калі Злучаныя Штаты Амерыкі нібы патэнт мелі на гэты тэрмін. Толькі і чулася: амерыканскія тэмпам ды амерыканскія тэмпам... А цяпер? Іншы час, іншая і гаворка. Цяпер усюды раўняюцца на тэмпам, на рост прадукцыйнасці працы Савецкай дзяржавы. Вось ён, лініі камуністычных перадак, які складае змест новай эпохі сусветнай гісторыі!

Кроцьць Першмай, па-вясноваму прыгожы і пераможны... Радзіма, радзіма! На што толькі! Няма перашкод, якія б іх стрымалі. Нарастае Ангара? Скарылі. Няма вышынь, якіх бы яны не дасягнулі. Космас? Былі і там. Няма загадак на прыродзе, якіх бы яны ні разгадалі. Сведчаннем таму — караблі-лабараторыі, якія адзін за другім штурнуюць завабачныя далі.

Пабудова камунізма — справа рук народа. Камунізм будуюцца людзьмі і для людзей. Якія ж яны, гэтыя людзі? Вернемся на нафтабуд.

...У неба маячыць страла вежавага крана. За пультам кіравання — Каця Ніколіна. Цяпер дзівучына ведае ўся будуўля. А было? Хто мог падумаць тры чатыры гады таму назад, што гэта худзенькая дзівучынка, якая па нейкай прычыне правалілася, паступаючы ў адзін з лінінаградскіх тэхнікумаў, валоўдае неўгаймаванай энергіяй? Прыхаўшы са школы, Каця стала заўзятай тэхнікумчанкай, будуўля горад юнацтва. Скопчыла сярэдняю вярэцкую школу. Вывучылася на машыніста вежавага крана. А цяпер сумяшчае работу з вучобай у тэхнічным вучылішчы. На ўдарнай будуўлі яе навучылі глядзець наперад. Яна, Кацярына Ніколіна, стала камуністкай. Была дэлегатка XXV з'езда КП Беларусі.

Лёс Ніколінай — лёс мільёнаў. Камунізм — іх кроўная справа, дэля якой яны не шкадуюць ні сіл, ні часу. Успамінаецца, як на тым жа Нафтабудзе адзін малады хлопек, з камсамольскім значком на грудзях, чытаў рабочым газету з матэрыялаў XXII з'езда КПСС. Го-лас яго звянеў:

— З гэтым пашытае адзенне, кватэры з прыгожым убранствам, дасканаласць форм нашых дамоў і вуліц — усё гэта паніва радаваць вока і адзгэткай і расфарбоўкай, і правільнай прапорцыяй. Усюды — на рабоце і дома, у тэатры і дароце — савецкі чалавек павінен бачыць увагу і клопаты аб яго інтарэсах, жаданнях і патрабаваннях, каб усё поўніла людзей пачуццём горадсці за наш савецкі ўклад жыцця!

Павінен ветаран будоўлі — ўжо, напэўна, не першай, — палілаўшы хлопца па плячы, сказаў:

— Спрытны ты, як я паглядаю, на жыццёвыя даброты... А ты часам не вычытаў там, што «на ўклад жыцця», які прывіць цябе ў такое захапленне, трэба прапрацаваць і папрацаваць... Ці ты думаеш, што аб гэтым павінен быць толькі мой клопат?

Хлопек пакрыў дзюсу:

— Гэта вы дарма, дзядзька Кастусь... Я, калі хочаце, вост... — ён дастаў нумар шматтыгражкі са сваім партрэтам, працягнуў таварышам: — Вось, глядзіце...

Тыя рассяяліся: ведаем, а жарты, маўляў, разумець трэба.

Ідуць гады ў напружанай, узвышанай барацьбе. Расце сьлядомасць чалавека. Прыгажэе яго душа. І гэта заканамерна Камуністычнаму чалавек, які заўзячы М. С. Хрушчоў на трэцім Усеазаюзным з'ездзе пільна і нараджаецца адраду камуністычным. Ён ствараецца ў працэсе пабудовы новага грамадства.

Сёння гэты чалавек дэманструе сваю гатоўнасць да новых працоўных баёў у імя светлазорнай будучыні. Геній Камуністычнай партыі акрыляе яго, надае яму сілу і вялікім надзею. Як мора глыбокая, як агонь палымая, як майскі дзень шчыра, яго любоў да роднай партыі — натхніцелю і арганізатару сусветна-гістарычных перамог.

Тыя павержы радасці

На трэцім паверсе мы паступалі ў дзевяты кватэру. Давяры даччыні вікрэсты хлапчук гадоў пяцішасці. Паглядзеў на нас крхку здзіўлена: відзеў, мы былі першымі тут гасцямі.

— А хто яшчэ дома? — Тата. А мама на рабоце!

Тата — слесар Мінскага меканічнага Іван Шмафеевіч Мікулінаў — запрасіў зайсці. Давяраўшыся, што мы з рэдакцыі газеты, сумуся:

— Даруйце, яшчэ не зусім у нас тут... Жонка на рабоце, а я вост з сынамі месца для тэлевізара выбіраю.

Віцэна — хлопчак назваў сьлё пры знаёмстве імяна так — «намаандаваў»:

— Тата, паставім яго тут, ля айна! Прадтаў Пацанавіч, ці задаволены новай кватэрай. Іван Шмафеевіч таксама перапывае:

— А хіба па нас не віда? Радзіма, як толькі можа быць рады чалавек!

У КАМІТЭЦЕ ПА МІЖНАРОДНЫХ ЛЕНІНСКІХ ПРЭМІЯХ «ЗА ўМАЦАВАННЕ МІРУ ПАМІЖ НАРОДАМІ»

19 і 20 красавіка 1962 года пад старшынствам акадэміка Д. В. Скабеліцына адбыліся пасяджэнні Камітэта па міжнародных Ленінскіх прэміях «За ўмацаванне міру паміж народамі».

ПАСТАНОВА КАМІТЭТА ПА МІЖНАРОДНЫХ ЛЕНІНСКІХ ПРЭМІЯХ «ЗА ўМАЦАВАННЕ МІРУ ПАМІЖ НАРОДАМІ»

АБ ПРЫСУДЖЭННІ МІЖНАРОДНЫХ ЛЕНІНСКІХ ПРЭМІЯ «ЗА ўМАЦАВАННЕ МІРУ ПАМІЖ НАРОДАМІ» ЗА 1961 ГОД

За выдатныя заслугі ў справе барацьбы за захаванне і ўмацаванне міру прысудзіць міжнародныя Ленінскія прэміі «За ўмацаванне міру паміж народамі»:

КВАМЕ НКРУМА — дзяржаўнаму дзеяч (Рэспубліка Гана), ПАБЛО ПІКАСО — мастаку, грамадскаму дзеячу (Францыя).

Старшыня Камітэта Дзмітрый КАБЕЛЬЦЫН. Намеснікі старшыні Камітэта: ГО МО-ЖО, ЛУІ АРАГОН. Члены Камітэта: Рыгор АЛЯКСАНДРАЎ, Джон БЕРНАЛ, Рэната ГУТУЗА, Ян ДЭМБОВСКИ, Ганна ЭГЕРС, Іван МАЛЕК, Хуан Марыя-ВІДАУРАТА, Пабла НЕРУДА, Сакі Сінх САКХЕЙ, Ілья ЭРЭНБУРГ, Эарту ЯСУ.

ЗА ЯВА КАМІТЭТА ПА МІЖНАРОДНЫХ ЛЕНІНСКІХ ПРЭМІЯХ «ЗА ўМАЦАВАННЕ МІРУ ПАМІЖ НАРОДАМІ» (Прынята на пасяджэнні Камітэта 20 красавіка 1962 года)

Азнаёміўшыся з шырокім і прадстаўнівым характарам Сусветнага кангрэса за ўсеагульнае разабрэнне і мір, які збіраецца ў Маскве ў ліпені г. г., і надючы вялікае значэнне сусветных палітычных, грамадскіх дзеяч, дзевочай культуры розных поглядаў, розных арганізацый, якія выступаюць за разабрэнне і міжнароднае супрацоўніцтва, Камітэт прысудзіць міжнародныя Ленінскія прэміі «За ўмацаванне міру паміж народамі» заправа ўсіх лаўрэатаў прэміі прыняць удзел у кангрэсе і ўсямерна яго падтрымаць.

Іштван ДОБІ — дзяржаўнаму дзеяч (Венгерская Народная Рэспубліка), ФАІЗ АХМАД ФАІЗУ — паэту, грамадскаму дзеячу (Пакістан), ОЛЬЗЕ ПАБЛЕТЭ ДЭ ЭСПІНОЗА — грамадскаму дзеячы (Чылі).

Іштван ДОБІ, ФАІЗ АХМАД ФАІЗ, ОЛЬГА ПАБЛЕТЭ ДЭ ЭСПІНОЗА

Тыя павержы радасці

ДКВ

Некалькі старомк з дзвініка ДКВ: жыццёвыя гісторыі, пералік мерапрыемстваў, пастановы.

...На Брэсцкай базе абслэджвае саюза забракавана партыя рабочых штноў. На Бабруйскім камбінаце захаляваліся. ДКВ выпуск біюлетэны, арганізуе выставку браку. І вінаватым — маркіроўшчыцы Суснінай, работніцам брыгады Гур'яной і Сачанка — насолдака, сорамна людзям у вочы глядзец.

...Эноў біюлетэны. Ужо другі. Расказваецца аб барацьбе за тэхнічны прагрэс, аб украненні рацыяналізатарскіх прапаноў. Тут ужо дастаецца галоўнаму механіку тав. Шакуру, які марынуе іх.

...Скардзіцца ў ДКВ жонка слесара Саверына: муж пачаў выпіваць, грубіць. Суворая размова з грубізнам. Саверын дае слова, што больш гэтага не будзе рабіць. Але яшчэ больш сур'ёзна размова чкае яго на пасяджэнні таварыскага суда. Там судзіць таксама работніцу Еўдакію Кіпеня за спекуляцыю самагонкаю.

І далей у дзвініку ДКВ — некаму дапамагі, далі добрую параду, некага паўшчувалі, недзе ўмяшаліся ў тэхналогію вытворчасці. Але што такое ДКВ? Якая-небудзь устаноў? Не. Адміністрацыйны орган! Таксама не, хоць і вырашае адміністрацыйныя пытанні. І не вытворчы аддзел, хоць і ўмешваецца ў пытанні вытворчасці. Кілопацёны аб умацаванні сям'і, аб адпачынку рабочых, займаецца бытам, вучобай дзяцей, але гэта і не клуб, не школа, не мясцком саюза.

ДКВ — Дом камуністычнага выхавання. Ён створан на грамадскіх асновах на Бабруйскім камбінаце па перапрацоўцы другой сыравіны, уся работа ў ім праводзіцца на грамадскіх асновах. Тут рабочыя вучацца кіраваць дзяржаўнымі справамі, вучацца жыць пры камунізме.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА 2 1 мая 1962 г. М. БЯРЭЗІНСКИ. г. Бабруйск.

На камбінаце многія рабочыя вучацца. Нялёгка працаваць і вучыцца зовочна, а тым больш, калі жывеш у Бабруйску, дзе няма спецыяльных навуковых устаноў і кансультацыйных пунктаў. І вост на дапамогу зовочнікам прыходзіць Дом камуністычнага выхавання. Пры ім ствараецца кансультацыйны пункт, дзе студэнты і навушчыні шол рабочей моладзі могуць атрымаць у педагога падшэфнай школы і інжынерна-тэхнічных работнікаў камбіната парады, дапамогу, кансультацыю.

Цікавія ў ДКВ вечары адпачынку, лекцыі, гутаркі, канцэрты мастацкай самадзейнасці для рабочых камбіната і членаў іх сям'яў. Апрох гэтага, тут арганізаваны ўніверсітэты культуры і тэхнічных ведаў.

ДКВ змагаецца за культуру і ветніасць, супраць фактаў парушэння грамадскага парадку, прабуе ад сваіх членаў узорных паводзін у быце.

Хто ж арганізатар ДКВ? Дваццацідзюгадоў партгор прадпрыемства Ніна Юшкевіч і член партыі з семнацатага года С. А. Хайкін, намеснік сакратара партарганізацыі К. Бляданю, які 29 год гадуў рабоце ў органах дзяржаўнай бяспэкі і мог бы спакойна жыць, атрымліваючы сваю пенсію, і дырэктар камбіната, яшчэ нядаўна камсамольскі работнік Б. Уфлянд, начальнік першага цэха З. Паўлава, брыгадзіры брыгад камуністычнай працы Стральчак і Міроненка, 27 ударнікаў камуністычнай працы. Гэта яны, абмяркоўваючы матэрыялы XXII з'езда партыі, вырашылі стварыць Дом камуністычнага выхавання. На агульным сходзе калектыву камбіната прапаноўва была ўхвалена, ухваліў яе і гарадскі камітэт партыі. І вост распрацавана палажжне аб ДКВ, і добрая справа атрымала публіку ў жыцці. ДКВ жыве, дзейнічае, карыстаецца ўсеагульным аўтарытэтам, усеагульным давер'ем і павагаю.

Сяргей ГРАХОУСКИ

Яшчэ нядаўна завіруха, Як ведзьма ў коміне, раўла, А сёння я, ўтрапены, слухаў Усплесь буслінага крыла.

Яшчэ нядаўна бэз употай Глядзеў з-за снежнага гурбы, А сёння кратаю пашточу Пухнатых коцікаў вярбы.

То клейкі ліст, то траўка гліне, Вясна прышпарвае свой бег.

Красна на парнасе

Вясна сьбіта трохі спазнілася, І пазы, мабыць, глядзячы на яе, спазнілася з вясновамі вершымі. Але вясна сваё ўла, нагнала ўпущанае. А вост пазтам страчанае цяжэй знайсці. У многіх і ён аказалася вершаў пра вясну. На дапамогу некаторым пазтам і прышоў Георгій Юрчанка.

І непрыкметна час настане Пасецкі коней на начле.

Генадзь БУРАЎКІН

Шлак і ў дзюбе, і ў горле, і ў прыгаршчах песню хваць.

Нёс яе над марам, гарамі, палямі, лясамі да роднай шлакоўні.

Вось той сук, дзе ён летася сбраючы сваю абдымаў.

Шлак прысеў, паглядзеў, адкашляўся і радасным сістам прастору запойніў.

ЛІТАРАТУРНЫЯ ПАРОДЫ І ЛІТАРАТУРНЫЯ

Васіль ВІТКА

Па-новаму ўсё да рэшты Красуна-вясна навакол Прыбрала як ёсць. Балазе, што Вятры падмтаюць дол.

Для радасці ёсць прычыны. Цяплым і раздолле кругом. З парожніка жбана дзівучына Барозвак п'е набом.

І я назаўжды запомніў І паміць праз годы пранёс, Як сонца ён пэндзлем-промнем Вяснушкі лажыла на нос.

Артур ВОЛЬСКИ

Уляцела Ната ў хату: — Мама, тата, заўтра святла! Ляльку гушкае, мілуе, Ёй сукеначку прасуе; Потым глядка прычасала, Ленты-банты завязала. Накарміла піражком, Напалаз малаком, А Рыгорка і Пятрусь Абаранкі хрусць ды хрусць...

Авэр'ян ДЗЕРУЖЫНСКИ

Перадмайская ноч, Першмайская ноч, Месяц май — гэта час падсыхання дарог.

Пачулаўна-прызнанняў пара. Кроцьць стрэчы дарогай, Разлука — паўзбоч, Та-ра-ра, та-ра-ра, та-ра-ра.

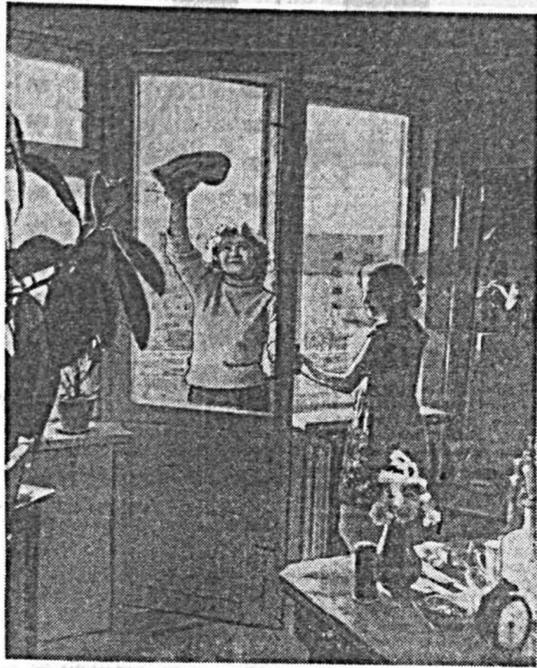
Гэта водарам шчасця напоены ранак. Гэта месяц каханья, салодкіх трывог

І пара надыходу грывот і маланкі. Гэта — ўдзень ад сякноты шукай халадом. А ўначы пад нагой можа хруснуць марозік. Гэта сокаў зямных несканчоны павук. Гэта — летняя праца стаіць на парозе.

Максім ЛУЖАНИН

Адзванілі ў палях ручайны, Дуб з рабіноу шчэпацца вечарам. Хустай белай капіна Ухулапа плечы. Ой, вясна, вясна Вее водарам. На кожнай галіне бярозы сна Шлапоў нарасаджывае горда. Памытага неба блакітная сіль Глыбейшаю стала здавацца. Цяплым. Столькі працы!

Алесь ЗВОНАК

У якую кватэру заглянуць на чвэртым паверсе? Пятнаццаць — кажуць, шчаслівы нумар. Так і зрабілі. Запелі ў пакой і закураліся; у шырокае аблое біла яркае сонечнае святло. У яго прамянах сестры Тамара і Света Грыгор'евы працілішычы.

Больша дона нічога не было. Маці іх, Ніна Івануна, пайшла ў магазін, бацька, Максім Трыфанавіч, быў на рабоце — працу ён паліцэрам на намібандэ «Вытпалугі», а маладая сястрычка, дружкаліска Галля, была ў школе.

Тамара, што на нашым зданьку, працуе слесарам часальнага цэха на намыльнявым камбінате.

— На работу адсюль далёка ездзіць? — Не буда! Паўгадзіны на аўтобусе! — усміхаецца яна. — Праўда, адтуль, дзе мы раней жылі, бліжэй крыху было, але ж... Паглядзіце! — Тамара паказвае на акно. — Якая прыгожасць! А колькі сонца! Мне нават здаецца, што яно паслялася тут разам з намі!

Ул. МЕХАУ.

АПАВЯДАННЕ

НАД АРКУШАМ

Я сяджу над аркушам паперы. Сяджу ўжо каторую гадзіну. Адкідаю слова за слова, не паспеваючы на запісаць. У мам сэрцы — апаваданне аб прыростах дарогах адважніках. Апаваданне аб нягасным агеньчыку бацькоўскага дома, што грэе і сьвечыць нам, як далёка ні зойдземся на тых прыростах дарогах. Аб нямерных ахвярах, на якія зольны бывае чалавек дзеля большага, што выбраў у жыцці.

адпісаў ёй лісты, каб увесну, на сябу, вярнуць. На абочыне гасцінца спынілася, доўга глядзела яму ў твар. На вачах яе пабліскалі слёзы. Ён быў хлапчуком і зламаў на гэтыя слёзы. Ён наогул сарочку меўся праводзіць, бо лічыў сябе дарослым мужчынам.

Я сяджу над аркушам паперы і думаю. Думаю аб чалавеку, які пайшоў на такія ахвяры. Колькім блявым падлеткам пакінуў ён пакліную хатніну, у якой нарадзіла і ўзгадавала яго маці. Ускінуў на плячкі збройную торбачку з боханам хлеба, скрыўком ажоўкаўскага сала і паданкамі-блывкамі з чужога, гаспадаровага саду — і пайшоў. У горад, на заробкі. У шырокі белы свет, што рыхтуе недзе — толькі дзе? — і яму шчаслівейшую долю.

Што зробіш — ён быў сараміжні хлапчук. А яна была яго маці. І яна яго разумела, бо ўсміхнулася, перакрываючы сьліна на дарогу, і такая вась — за смучоная, у мыйтай-перамыйтай хустачцы, з натруджанай далоньняй на ішчацэ — засталася. Засталася на хутары, што адабраў ёе маладосць. Засталася ў сьнявым сэрцы.

АДЗІН З ЛЕПШЫХ

Драматичныя калектывы заводе штучнага валакна — адзін з лепшых у Магілёве. Пачаўшы з аднаактоўнага спектакля, самадзейныя артысты паступова падшлі да пастаноўкі вялікіх складаных п'ес. Многа дапамаглі ў гэтым выкладчык асноў рыжысура Магілёўскага культасветучылішча В. Ермаловіч.

М. Пагодзіна «Кветкі жыўяля». Вядучыя ролі выконваюць — майстар будаўнічага цэха заводе М. Малчанкаў, электрык У. Грахоўскі, бабінніца Р. Яўстратава, Н. Бубунова, рабочы цылафанавага цэха А. Парфенка, старшы эканаміст прадпрыемства М. Локіч і інш. У ролі Уладзіміра Ільіча Леніна выступіў артыст Магілёўскага абласнога драматычнага тэатра народны артыст БССР С. Бульчак.

ПАРОДЫ ЛІТАРАТУРНЫЯ

Пятро ПРЫХОДЗЬКА
Калі наступіць Першамай,
Мы будзем рады Першамаю.
Паложым пушкі на каравая
І сядзем вокал каравая.
Замест даўно апыркай горкай —
Бутэлка сельтэрскай вады.
І пьесца гучная гаворка
Ажно за поўнач, як заўжды.
Адам РУСАК
Ой, вясновы вечар,
Посвіст салаўя,
Выйдзі на сустрэчу,
Любая мая.
Над палымі зоры,
Над ракой туман,
Застэвалі хорам
Дзеўкі над баю.
Ясны месяц з вясці
Хораша зірне,
Выйдзі, прытуліся
Шчыльна да мяне...
Аляксей ПЫСІН
Хораша з каханай вобак сесці,
За вясло трымаючыся ўдучу.
Ку-ку, ку, — зьявілася чыць
Дзясці.
Пекната! — аж замірае дуч.

Перад намі зор натоўп спыніўся,
Маладзік бляжыць за намі ўслед.
Вунь, глядзіць — з начной бяздоннай
Вясці прымет! —
Знічка упала, — не люблю
Прымет! —
Выйдзем з лодкі, пройдзем па
Лясочку.
Усход яшчэ не думае святлець.
Спіць зямля. Адно муваць —
Званочкі
У цішыні пазываюць ледзь-
Ледзь.
Янка Іван СІПАКОВ
Усцыц пагуляўшы недзе,
Дажымакі абмыўшы твар,
Прыносіць віхрасці вецер
Вясну ў пакунах хмар.
Раздзьме-і пачнуць пагоркі
Раздзьме ўначы чыць лясцэц.
А стрэжкі заплачучы горка,
Слязьмі завіяюць, як медзь.
Ручай закартаўці жава,
Глядзіш — узламаны плёс.
А ветру якая справа, —
Ён далей вясну панёс.

Вось і зноў прыйшла вясна, прыйшоў Першамай. У маладую гарнавата-ліскую зеляніну бярозак уваткалася чырваць сцяго. Усе радуюцца пяшчотным прамяням сонца, волкам ветрыку, плавучаму посвісту шпанко, цёплай навальнічым дажджу, які абудзіў зямлю. Пасля дажджу, калі над памаладзельмі, абноўленымі палеткамі ўстае сонца, асабліва зырка іскрыцца густая руна азміны. Паветра свежае, чыстае, яно, як бальзам, бадзёрчы, поўніць істогу прагай да працы, да жыцця.

Прыходу сёлетняй вясны асабліва рады хлеларобы. Гэта першая вясна пасля гістарычнага XXII з'езда КПСС, які абвясціў, што стварэнне, поруч з магучай правасловацю, працінаючай, усёбакова развітай і высокапрадукцыйнай сельскай гаспадаркі — абавязковая умова пабудовы камуністычнага грамадства.

Цэнтральны Камітэт партыі на саквінцы Пленуме распрацаваў канкрэтныя мерапрыемствы, ажыццяўленне якіх дазволіць за кароткія тэрміны ўзняць сельскагаспадарчую вытворчасць на ўзровень сучасных патрабаванняў. Адною з важных мер з'яўляецца рэарганізацыя кіравання сельскай гаспадаркі, набліжэнне яго да вытворчасці. Арганізаваны тэрытарыяльныя вытворчыя ўпраўленні, створаны саветы гэтых упраўленняў, камітэты па кіраванні сельскай гаспадаркі. Пленум укаваў, што магучы ўздым сельскай гаспадаркі з'яўляецца пераважным фронтом камуністычнага будаўніцтва, справы усёй партыі, усёго народа.

Вясна для хлеларобаў — гэта перш за ўсё творчая праца, пачатак таго вялікага шляху, які вядзе да поўных засекаў у сярнах, да прыгуджанага шпокання духмяных антонавак аб росную зямлю, да курганно кукурузна-дубінавага сіласу, да

стагоў мурожка-нага сена, да буртоў бульбы і цукровых буркоў. Нездарма кажуць, што як вясно ступаеш, так зімо маеш.

Партыя паставіла задачу стварыць багацце сельскагаспадарчых прадуктаў, каб панацісо задаволіць патрэбы савецкіх людзей. Ажыццявіць гэтую пацэсную задачу закліканы працаўнікі вёскі. І яны яе ажыццявіць. Сучасны хлелароб — не дзядзька з сахою і нават з плугам, а перш за ўсё механізатар, аграном, якіх савецкая дзяржава ўзброіла магучай тэхнікай, перадавой навукай.

Паўбывае цяпер на палях калгаса «Кастрычнік» Хойніцкага раёна і паглядзіце, як сучасна ідзе сяба. Здольны арганізатар калгаснай вытворчасці, спартыкаваны аграном Паліна Федараўна Казлова так арганізавала справу, што на палях амаль усе работы выконваюць машыны. У калгасе з году ў год павышаецца культура земляробства, узрастае прадукцыйнасць кожнага гектара зямлі. За тры апошнія гады ўраджайнасць збожжавых і зернебабовых культур павялічылася з 13,5 да 18,2 цэнтнера з гектара.

У гэтым калгасе жыве і працуе славуці механізатар-кукурузавод, прыгожай душы чалавек Уладзімір Паўлавіч Кот. Яго па праву можна назваць прарэктарам народнай акадэміі па перадачы перадавога вопыту. У акадэміі Ката павышалі дзесяці механізатараў не толькі з Гомельшчыны, а з аэрынай Браслаўшчыны і Лепельшчыны, з многіх іншых раёнаў Беларусі. Ножаму ён расказаў і паказаў, які трэба авалодаць тэхнікай, атрымаць правільныя квадраты, вырошчыць высокія ўраджайныя кукурузы.

Танкі народных акадэміяў у распушчылі становіцца ўсё больш і больш. Яны множаць

Мікола ВІШНЕЎСКІ
радцы майстараў механізатараў высокіх культурных сельскай гаспадаркі. Будучыні земляробства — у механізацыі.

У народзе кажуць: рана ў поле выяздзіць — лепшы будзе ўраджай. І ляхі: той доўры гаспадар, хто ўстае разам з сонцам. Кожны раз, калі сустракаешся з Міколам Пракопавічам Арлоўскім, ён не праміне выпадку падкрэсліць, што васьмь ужо работ ў калгасе «Расвет», ён ніколі не праслаў у усходу сонца. Сам рана ўстае, прывучыў рана ўставаць брыгадыраў, загадчыкаў фермаў, усіх калгаснікаў.

Раніцою ў чалавек не толькі самыя ясныя светлыя думкі, — кажа Арлоўскі, — але вельмі спрыяча работа... Сонца над зямлёю — рассяветайца на полі. Працуюць разам з сонцам, разам з ім множаць калгасныя багаці.

Урацце рэшт той хлелароб даб'ецца лепшага поспеху, які здолее ўсім даступнымі аму сродкамі затрымаць (акумуляваць) на зямлі, як мага большую колькасць сонечнай энергіі і ператварыць яе ў прадукты раслінаводства, а потым і ў прадукты жывёлагадоўлі. Мо тым у значнай ступені і была шкодная травапольная сістэма, што яна суакуоўвала, не актывізавала хлелароба; за яго, маўляў, многае зробіць шматгадоўнае трава — яны накопляць у глебе неабходную спажыву для раслін, ператваряць яе ў структурную, урадлівую.

Прапашная сістэма земляробства — гэта высокая культура выдання гаспадаркі, разумнае выкарыстанне кожнага гектара зямлі, накіраванае ў інавацыю ў глебу як мага найбольшай колькасці ўгнаенняў, комплексная механізацыя ўсіх работ, усмернае пажыццёнае сенажэйкі і пашы, якія займаюць у рэспубліцы 40 працэнтаў сельскагаспадарчых ўгоддзяў. Не трэба палюхацца слова траваеяніне (з'явіліся ўжо і такія, якія баяліся не толькі гэтага слова, але і зьяўлена колеру), а як мага больш паліпаць зьяўленія натуральнага кармавага ўгоддзя — знішчаць кусты, кудзінны, мох, угноўваць і зсяваць іх сумесцю траў. Неўзабаве на такіх сенажэйках вырасце стог ля стога сена. Няма чаго палюхацца і слова канюшынаеяніне. Важна, каб гэтая культура, якая дае не толькі выдатны корм для жывёлы, але ўзбагачае глебу азотам, стала высокаўраджайнай, эканамічна выгаднай.

Некаторыя думаюць, што варта заараць травы і на іх месцы пасадзіць цукровыя буркі і кукурузу і будзе скончана і травапольна. Гэта далёка не так. Прапашная, як больш інтэнсіўная, сістэма земляробства патрабуе актыўнага ўдзельня хлелароба на прыроду. Тысячу разоў меў рацыю Іван Уладзіміравіч Мічурын, калі гаварыў: «Мы не можам чакаць мілісэцы ад прыроды; узяць іх у яе — наша задача».

Дапамагчы хлеларобам узяць ад прыроды ўсё, што яна можа даць, стварыць у Савецкай краіне багацце сельскагаспадарчых прадуктаў — абавязак і задача аграномаў.

Неяк зімою ў шчырай гутарцы аграном калгаса Імя Дзяржынскага Дзяржынскага раёна Аляксандр Дзяржынскага Бабічка скардзіўся:

У калгаснага агранома ніякіх правоў няма. Ара, скажам, трактарыст, мела поле, а ты яму слова не скажы, інакш, чаго добрага, абдае пшца. Раней у кожнага трактарыста (за глыбіней вяршы сачылі), цяпер ні ў каго лінейкі не ўбачыш. Роскідку робяць на роскідцы.

Сялета хлеларобы рэспублікі ня кепска падрыхтаваліся да вясновай сяўбы і пасяховае сеюць.

Працавітае вясновае сонца робіць шлях над абуджанымі, зазеленымі палямі. Яно саргае зямлю, выклікае да жыцця кінуце ў яе насенне. І як гэта вясновае сонца, саргавае і наватня на новыя працоўныя падзігі сэрцы людзей Праграма камуністычнай партыі. Яна асвятляе людзям шлях наперад, шлях да вясны чалавечтва-камунізма.

У гэтай справе ёсць ужо і пэўныя поспехі. Так, напрыклад, на семіах студэнта Г. Гаркуноў, які працуе мастаком у майстэрнях Мастацкага фонду БССР, неўзабаве будзе зроблены партыеры для актывай залы Беларускага тэхналагічнага Інстытута Імя С. М. Кірава. Мастацкія партыі, якія выяўленыя манументальны характар роспісаў дэзінам, адуцым адуцым дзельце ўсё больш шырокае прымяненне ў афармленні інтэр'ераў грамадскіх устаноў і будынкаў для культурнага адпачынку працоўных у нашай і ў братніх сацыялістычных краінах.

Цяжка пераапачніць значнае новай кафедры Тэатральна-мастацкага Інстытута. Праз некалькі гадоў першы 27 спецыялістаў пракладнага мастацтва будзе працаваць на прадпрыемствах лёгкай прамысловасці рэспублікі. Там яны будучы стварыць рэчы, сучасныя нашаму часу, якія ўпрыгожаць наш быт і паспрыяць выхаванню мастацкага густу працоўных. Гэта будзе адчуваць уклад Інстытута ў справу эстэтычнага выхавання чалавек камуністычнага грамадства.

Кожны дзень у магазін «Кніга-пошта» прыходзяць некалькі соцен п'есам. Адуку толькі ня прасяць выслухаць тую ці іншую кнігу, якая выдана ў Беларусі! Вось ляжыць п'есама з Усурыйска, Новасібірска, Тбілісі, Сочи, Харкава і Рыгі. Яны прыходзяць не толькі ад асобных грамадзян, але і ад устаноў: калгаснаў, Інстытутаў, тэхнікумаў. Магазін «Кніга-пошта» памагае камплектаваць бібліятэкі калгаснаў і саўгаснаў. Толькі за першую декаду мінулага месяца было выдана больш 300 заказаў.

Вялікім пошптам карыстаюцца кнігі беларускіх пісьменнікаў. З розных канцоў краіны прыходзяць п'есмы з просьбай прыслалі творы П. Броўкі, І. Шамкіна, І. Гурскага, Я. Скрыгані.

З пачатку гэтага года было адпраўлена заказаўкам 35 тысяч экзэмпляраў кніг, большай паловай з іх — новыя творы пісьменнікаў Беларусі.

ПЕРШАЯ НАРОДНАЯ

Такую назву атрычала ядана створаная ў Бабруйскім бібліятэка. У ёй фондзе многа кніг, якія выдзелілі са сваіх асобных бібліятэк самі чытачы.

Загадае бібліятэка на грамадскіх асновах хатня гаспадарка Ганна Дамітраўна Бурчак. Ёй памагаюць у прапагандзе літаратуры, у выдачы кніг чытачам камсамокі Ніна Піліпеня, Валяціна Рудзкіо, Яўгенія Горлава.

Выпускнікі ўніверсітэта культуры

У Мінскім палацы культуры прафсаюзу адбыўся выпускны вечар слухачоў ўніверсітэта культуры. 250 чалавек, якія займаліся два гады, атрымалі пасведчаны ад заканчэння ўніверсітэта. Сярод іх — сталёр радыёапаратуры Бурдо, талочны інжынер лабараторыі Інстытута «Белгітратра» П. Міхаліч, выхавальніца першай клінічнай балніцы С. Алтшўт і іншыя.

ПЕРШАЯ НАРОДНАЯ

Такую назву атрычала ядана створаная ў Бабруйскім бібліятэка. У ёй фондзе многа кніг, якія выдзелілі са сваіх асобных бібліятэк самі чытачы.

Загадае бібліятэка на грамадскіх асновах хатня гаспадарка Ганна Дамітраўна Бурчак. Ёй памагаюць у прапагандзе літаратуры, у выдачы кніг чытачам камсамокі Ніна Піліпеня, Валяціна Рудзкіо, Яўгенія Горлава.

Выпускнікі ўніверсітэта культуры

У Мінскім палацы культуры прафсаюзу адбыўся выпускны вечар слухачоў ўніверсітэта культуры. 250 чалавек, якія займаліся два гады, атрымалі пасведчаны ад заканчэння ўніверсітэта. Сярод іх — сталёр радыёапаратуры Бурдо, талочны інжынер лабараторыі Інстытута «Белгітратра» П. Міхаліч, выхавальніца першай клінічнай балніцы С. Алтшўт і іншыя.

Дзясціцца кватэра ў адным па'ездзе. Дзясціцца на пятым паверсе. Сама вышыя, сама бліжэй да сонца. І мусіць менавіта таму мы сустрэлі тут самаго маладога ўмшара дома. Сустрэлі, бо знаёміцца з ім было ранавата жыхару гэтаму толькі штоў мінулага тры месяцы. Пазнаёміліся ж мы з бацькамі Янечкі — Дзідай Іосіфаўнай і Мікалам Сяваст'янавічам Чарнега. Яны працуюць у машынабудавальнай і ВЭТА, ён — шафрані Мінскага гарадскога аўтобусага парка. Калі мы пакідалі гэты дом, убачылі с'ячю Чарнегаў на балконе і дзівіліся, як адуцым зніцу, ці то яны хацелі развітацца з намі, ці проста вышлі на балкон — бліжэй да сонца: палюбавацца панарамай сорада, удыхнуць свежага вясновага паветра, парадавацца... Такст М. ПІЛЕВІЧА. Фота Ул. КРУКА.

МАСТАЦТВА АЗДОБІЦЬ БЫТ

Нядаўна ў Беларускім тэатральна-мастацкім Інстытуце адкрылася кафедра доктарыятаў-апракладнага мастацтва з аддзяленнямі: манументальна-дэкаратыўнага жывапісу, керамікі, мастацкай апрацоўкі драўніны і ткацтва. Гэта значная падеця ў культурным жыцці рэспублікі. Дастанова сначаць, што спецыялістаў гэтага профілю ўжо кажаюць у розных галінах нашай прамысловасці.

Гэтакія кафедры Г. Ващанка нам расказаў: — Сучаснае жыццё, імклівы рост дэбарыту працоўных, небывалыя поспехі будаўнічай тэхнікі і архітэктуры патрабуюць перагледу нашых поглядаў на інт'ер'ер. Новаму інт'ер'еру неабходна і новае абсталяванне. Гэтае абсталяванне мы разумеем толькі ў сінтэзе ўсіх яго састаўных частак. Нельга, напрыклад, старую грувасткую мэбля нягэрабных памераў і старых форм размяшчаць у новым інт'ер'еры. Яна не толькі дрэнна дапасоўваецца да абстаўноўкі, але і парушае нармальнае жыццёвыя ўмовы. Апрача гэтага ў новым інт'ер'еры выдатнае месца пачынаюць займаць кераміка і ткацтва. Яны таксама павінны адпавядаць усім эстэтычным нормам сучаснага жыцця. На жаль, некаторыя прадпрыемствы лёгкай прамысловасці, што вырабляюць прадметы быту, яшчэ выпускаюць такія рэчы, якія падыходзілі да ўмоў старай архітэктуры і зусім неадарэчныя ў новым інт'ер'еры.

І вна тут не толькі гэтых прадпрыемстваў, сказаў Г. Ващанка. Выйдзенае і прыкладнае мастацтва ў нашым жыцці не занялі таго месца, якое ім павінна належаць. Прадпрыемствам патрэбны мас-

рыленка, мастак Мінскага дома мадэляў В. Ярашчук і інш. Вытворчую практыку студэнтаў маркуеца праводзіць непасрэдна на прадпрыемствах, дзе пазней будучы працаваць навучцы.

Вялікую карысць у выхаванні спецыялістаў манументальна-дэкаратыўнага жывапісу прыносіць знаёмства іх з працамі сваіх педагогаў. Так, выкладчыкі гэтага аддзялення Г. Ващанка і Ул. Стальмаіонак, вынакнілі ў тэхніцы графіта манументальна-дэкаратыўныя роспісы актывай залы Тэхналагічнага Інстытута Імя С. М. Кірава. Мастацкія партыі, якія выяўленыя манументальны характар роспісаў дэзінам, адуцым адуцым дзельце ўсё больш шырокае прымяненне ў афармленні інтэр'ераў грамадскіх устаноў і будынкаў для культурнага адпачынку працоўных у нашай і ў братніх сацыялістычных краінах.

Цяжка пераапачніць значнае новай кафедры Тэатральна-мастацкага Інстытута. Праз некалькі гадоў першы 27 спецыялістаў пракладнага мастацтва будзе працаваць на прадпрыемствах лёгкай прамысловасці рэспублікі. Там яны будучы стварыць рэчы, сучасныя нашаму часу, якія ўпрыгожаць наш быт і паспрыяць выхаванню мастацкага густу працоўных. Гэта будзе адчуваць уклад Інстытута ў справу эстэтычнага выхавання чалавек камуністычнага грамадства.

Л. ДРОБАУ.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

